

Lekcja 2

12 lipca

PŁONĄCY KRZEW

Tekst przewodni: Wj 3,7-8.**Zakres studium:** Wj 3,1-4,31.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Bóg objawił się Mojżeszowi i powołał go, by jako Jego sługa wyprowadził Jego lud z Egiptu i przywiódł go do Ziemi Obiecanej. Mojżesz czuł się przytłoczony tym zadaniem i prosił Boga, by wybrał kogoś innego.

Tematy lekcji

W naszym studium Wj 3-4 musimy podkreślić pewien zasadniczy fakt: Kiedy Bóg powołuje swoich wiernych do konkretnego zadania, wyposaża ich także i uzdalnia do wykonania tego zadania. Powołanie i wyposażenie w moc idą ze sobą w parze. Bóg udziela niezbędnych duchowych darów i umiejętności. Nie musimy się obawiać, nawet jeśli dzieło wydaje się ogromne i daleko poza zasięgiem naszych możliwości. Bóg kieruje. Musimy zdać się na Niego i całkowicie polegać na Jego obietnicach. On jest godny zaufania. Naszym obowiązkiem jest podążać za Jego prowadzeniem i okazywać Mu posłuszeństwo.

Struktura tych dwóch rozdziałów dotyczących interwencji Boga na rzecz Jego ludu może zostać podzielona na cztery zasadnicze części:

A. Spotkanie Boga z Mojżeszem (Wj 3,1-4,17), zawierające wstęp i zlecenie (Wj 3,1-10) oraz cztery sekcje dialogu między Panem i Mojżeszem: (1) Wj 3,11-12; (2) Wj 3,13-22; (3) Wj 4,1-9; (4) Wj 4,10-12, a także epilog - ostatnią prośbę Mojżesza, gniew Boga i posłanie Aarona na pomoc Mojżeszowi (Wj 4,13-17).

B. Powrót Mojżesza do Egiptu z żoną i dwoma synami oraz zapewnienie Mojżesza przez Boga o Bożej pomocy (Wj 4,18-23).

C. Problem z obrzezaniem (Wj 4,24-26).

D. Spotkania Mojżesza z Aaronem, starszyzną izraelską i ludem izraelskim (Wj 4,27-31).

Izraelici spodziewali się wielkich dokonań Bożych. Wierzyli w żywego Boga i czcili Go, wierząc, że będzie działał dla ich odkupienia.

Część II: Komentarz

Wydarzeniem, które w największym stopniu wpłynęło na kierunek życia Mojżesza było jego osobiste spotkanie z Panem przemawiającym do niego z płonącego krzewu. To wydarzenie rozpoczęło nowy rozdział w życiu Mojżesza. W tym czasie Mojżesz miał już osiemdziesiąt lat i wiódł spełnione, stabilne i harmonijne życie. Miał żonę i dwóch synów, mieszkał w spokojnym kraju Midianitów i służył Panu. Dogłębnie stada owiec został natchniony przez Boga, by napisać dwie księgi biblijne - *Księgę Hioba* i *Księgę Rodzaju*. Najwyraźniej Mojżesz był zadowolony ze swojego rodzinnego życia i więzi z Panem. Jednak w tej jego spokojnej egzystencji pojawiło się wstrząsające zakłócenie: Mojżesz ujrzał płonący krzew, który choć stał w płomieniach, nie ulegał spaleni.

Kiedy Pan pozyskał uwagę Mojżesza, powiedział mu, że troszczy się o los Izraelitów w Egipcie. Bóg powiedział o nędzy, ucisku, niewoli, wołaniu o pomoc i cierpieniu Izraelitów. „Zstąpiłem przeto, by go wyrwać z mocy Egiptu” (Wj 3,8) - oświadczył Pan. Nazwał Izraelitów swoim ludem (Wj 3,10) i postanowił ich wyprowadzić do nowego kraju. Nazywamy ten kraj Ziemią Obiecaną, gdyż Bóg dał obietnicę Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi, że ich potomkowie odziedziczą Kanaan. Nadszedł czas, by Bóg działał, a Mojżesz miał być narzędziem, przez które Bóg wypełni swoją obietnicę.

Bóg nakazał Mojżeszowi wrócić do Egiptu, z którego czterdzieści lat wcześniej (w 1490 roku p.n.e.) Mojżesz uciekł, by ratować życie. Teraz Mojżesz miał się spotkać z faraonem Totmesem III (1504-1450 p.n.e.), którego znał osobiście z egipskiego dworu. Przybrana matka Mojżesza, Hatszepsut, zmarła w 1482 roku p.n.e. Kiedy Bóg polecił Mojżeszowi wrócić i w Jego imieniu wyprowadzić Izraelitów z Egiptu, wydał mu dwa polecenia: „Przeto teraz idź! Posyłam cię do faraona. Wyprowadź lud mój, synów izraelskich, z Egiptu” (Wj 3,10). Ten werseł wskazuje, że Bóg posłużył się dwoma nakazami, które nie zawsze wyraźnie są oddane we współczesnych przekładach. Bóg z naciskiem polecił Mojżeszowi: (1) „Idź!” i (2) „Wyprowadź lud mój (...) z Egiptu”. Tak oto rozwijała się scena powołania Mojżesza.

Cztery wymówki Mojżesza i cztery obietnice Boga

1. „Kimże jestem?” kontra „Będę z tobą” (Wj 3,11-12). Kiedy Mojżesz usłyszał te dwa polecenia („Idź!” i „Wyprowadź lud mój [...] z Egiptu”), początkowo nie chciał się im podporządkować. Posłużył się czterema wymówkami, by uwolnić się od ogromnego ciężaru, jaki nakładały na niego te nakazy. Po pierwsze, powołał się na swoją pokorę i zadał celne pytanie: „Kimże jestem?”. Ważne jest, byśmy uświadamiali sobie naszą nieadekwatność i niezdolność do wykonania tego, czego Bóg od nas wymaga. Moc do podążania za Jego

kierownictwem nie pochodzi z nas, ale spoza nas, gdyż to sam Bóg wyposaża nas we wszystko, czego potrzebujemy, by pokornie podążać za Nim. Jednak Mojżesz nie tylko uznał swoją nicość, ale usiłował ją wykorzystać jako argument, by zrzucić z siebie zobowiązanie nałożone na niego przez Boga. W odpowiedzi Bóg zapewnił go, że będzie z nim (to samo wyrażenie „będę” jest użyte w wersetach 12 i 14), a także dał mu znak, zapewniając, że Mojżesz i Izraelici będą oddawać cześć Bogu na tej samej górze - Górze Synaj - na której Mojżesz rozmawiał z Panem. Ta obietnica zawierała wszystko, co niezbędne do jej realizacji. Wszystko, czego potrzebowali Izraelici, było zawarte w obecności Boga wśród nich. Motyw „Immanuela” („Boga z nami”) jest najważniejszą obietnicą.

2. „*Jakie jest Twoje imię?*” kontra „*Jestem, który jestem*” (Wj 3,13-22). Mojżesz przedstawił swoją drugą wymówkę, pytając Boga o znaczenie Jego imienia *Jahwe*: „Jakie jest imię jego?”. Tym razem zasłaniał się niewiedzą ludu Bożego, słusznie twierdząc, że Izraelici nie znają Boga osobiście, więc skąd będą wiedzieć, że to Mojżesz został wyznaczony przez Boga jako wódz? Pan cierpliwie wyjaśnił, że jest wiecznym, osobowym i prawdziwym Bogiem. On jest Bogiem dziejów, który prowadził przodków Izraela. Jest Bogiem Abrahama, Izaaka i Jakuba, Bogiem, który rozmawiał z nimi i troszczył się o nich w swojej miłości i miłosierdziu. On jest Bogiem, który dał im obietnicę, że wyprowadzi ich „do ziemi opływającej w mleko i miód” (Wj 3,17), obdarzając ich obfitym Bożym błogosławieństwem. On jest Panem, Bogiem Hebrajczyków. Bóg obiecał im, że kiedy opuszczą Egipt, nie wyjdą z pustymi rękami, ale zabiorą cenne dary jako zapłatę za niewolniczą pracę pokoleń.

3. „*A jeżeli nie uwierzą mi i nie usłuchają mnie?*” kontra *potężne znaki Boże* (Wj 4,1-9). Mojżesz nie dawał za wygraną i przeszedł do trzeciej wymówki, wskazując na bojaźliwość Izraelitów: „A jeśli nie uwierzę mi i nie usłuchają? Co wtedy?”. W odpowiedzi Bóg powiedział mu, że udolni go do wykonania dwóch cudów, które będą widzialnymi znakami i dowodami, że Bóg posłał go i wyzwoli swój lud z niewoli egipskiej: (1) Mojżesz będzie mógł zmienić swoją laskę w węża, a potem węża z powrotem w laskę oraz (2) kiedy włoży rękę w zanadze i wyjmie ją, ręka będzie pokryta trądem, ale potem zostanie natychmiast uzdrowiona.

4. „*Nie jestem ja mężem wymownym*” (Wj 4,10) kontra „*Ja będę z twoimi ustami*” (Wj 4,12). Czwarta wymówka Mojżesza, by nie iść do Egiptu, była prosta: „Nie jestem dobrym mówcą. Nigdy nie byłem zbyt elokwentny”. Mojżesz poprosił Pana, by wziął pod uwagę fakt, iż słabo mu idzie formułowanie argumentów i nie umie przekonująco przemawiać, ani po egipsku, ani po hebrajsku. Ponadto Mojżesz od czterdziestu lat nie mówił w języku egipskim. W odpowiedzi Bóg zapewnił Mojżesza, że da mu zdolność wyrażenia argumentów w sposób przekonujący i precyzyjny, gdyż jako Stwórca potrafi to uczynić. Tak więc Bóg udzieli Mojżeszowi daru wymowy: „Idź więc teraz, a Ja będę z twoimi ustami i pouczę cię, co masz mówić” (Wj 4,12). (Ta obietnica przypomina nam podobną sytuację w Jr 1,5-8).

Wj 4,13-17 opisuje ostatnią wymówkę Mojżesza i reakcję Boga na nią. Mojżesz jest przyparty do muru. Wszystkie poprzednie wymówki zostały skutecznie odrzucone przez Boga. Co teraz zrobi Mojżesz? Musi jasno określić swoje stanowisko, albo przyjmując Boże powołanie, albo je odrzucając. Ku naszemu zdumieniu Mojżesz wprost odmawia wykonania Bożego polecenia, i to po otrzymaniu tak wyjątkowych obietnic. Mojżesz po prostu nie chce iść, więc mówi wprost: „Proszę, Panie, pošlij kogo innego!” (Wj 4,13).

Role się odwracają. Mojżesz nie tylko odrzucił Boży nakaz, ale ośmiela się mówić Bogu, co ma zrobić, choć łagodzi to słowem „proszę”: „Proszę, Panie, pošlij kogo innego!”. Ten, który powinien być posłuszny, udziela wskazówek Bogu. Co za pomylenie ról!

W tej chwili, jak czytamy w biblijnym sprawozdaniu, „rozniewał się Pan na Mojżesza” (Wj 4,14). Jednak Bóg przedstawił też rozwiązanie: Aaron, brat Mojżesza „jest już w drodze i idzie na spotkanie twoje” (Wj 4,14). Bóg z góry wiedział, że Mojżesz będzie usiłował się wymówić od powołania, więc już wcześniej wysłał Aarona, by wsparł go w wypełnieniu Bożego polecenia. Aaron miał być „ustami” Mojżesza, to znaczy jego rzecznikiem przekazującym słowa Boga faraonowi i ludowi. Tak miłujący i łaskawy jest Pan! Znajduje rozwiązanie tam, gdzie my nie widzimy drogi wyjścia.

Z wielkim wahaniem Mojżesz przystąpił do realizacji zadania wyznaczonego mu przez Boga. Nie wiemy, co odpowiedział Mojżesz słysząc Boże rozwiązanie, ale w kolejnych wersetach czytamy, że Mojżesz wyruszył do Egiptu. Jako człowiek rodzinny najpierw porozmawiał z Jetrą o tym, co Pan polecił mu uczynić, a Jetro wyprawił go w drogę z uznaniem i błogosławieństwem. Mojżesz wyruszył. Od tej pory wydarzenia miały się rozwijać w sposób, którego nikt nie był w stanie przewidzieć.

Część III: Zastosowanie

1. Wszystko w naszym życiu zależy od tego, jaki mamy obraz Boga. Kim Bóg jest dla ciebie? Jak postrzegasz i rozumiesz obecność Boga w twoim życiu? Jakiego rodzaju obraz Boga pielęgnujesz?

2. Najważniejsze dla Pana nie są rzeczy, posiadanie, dokonania, plany czy efektywność, ale więzi. Żywy Bóg jest Bogiem więzi. Ludzkie więzi zaczynają się od pionowej więzi z Bogiem przekładającej się na poziome więzi między ludźmi. W jaki sposób spotkanie Mojżesza z Bogiem uczyniło go nowym człowiekiem i wielkim przywódcą?

3. Boże powołanie w naszym życiu jest jak szeroka dziedzina, przez którą biegnie wiele ścieżek. Zazwyczaj najbardziej wymagające zadanie czy powołanie w naszym życiu pomaga nam uświadomić sobie, że to zadanie czy

powołanie jest właśnie tym, którego Bóg pragnie dla nas. Pan nigdy nie prowadzi nas łatwymi ścieżkami egocentryzmu. Pragnie, byśmy wzrastali i przyjęli to, co najlepsze dla nas. Jego Słowo nakazuje nam iść naprzód, nawet jeśli zadanie może się wydawać zbyt trudne, przekraczające nasze zdolności. Jak może rozpoznać i upewnić się, że podążasz za Bożym powołaniem?

4. Pragniemy czynić wolę Boga według Jego planu i wizji dla nas. Jakie wymówki próbujesz przedstawiać Bogu, by uniknąć przyjęcia Jego ścieżki wyznaczonej dla ciebie? Jakie biblijne obietnice musisz przyjąć, aby osiąść nadzieję i odwagę w twojej drodze z Bogiem? Jak obietnice te motywują cię do służenia bliźnim?

	<p style="text-align: center;">MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none"> • Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”. • Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne • Materiał do „Czasu misji”: https://adwent.pl/czas-misji 	<p style="text-align: center;">KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none"> • Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii. • Propozycje dodatkowych zajęć. • Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium. • Wspólnota, modlitwa <p style="text-align: center;">każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>
---	---	--